

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 37

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

NOVEMBRE 15. 1942

Crónica

QUALSEVULGA moviment nacionalista que comptés amb un antecedent tan magnífic com és el nostre de la proclamació de la República Catalana, segurament que en aquestes circumstàncies, l'utilitzaria com argument formidable per a ingressar el seu poble al concert universal de pobles lliures, entrant-hi per la porta gran que el món democràtic obre, de bat a bat, a totes les nacions esclavitzades.

A més d'ésser la nostra República, una autèntica expressió de la voluntat popular, obria els braços a la confraternitat ibèrica i universal. Mantenir-la, ara, com a bandera de tots els catalans, seria una cosa natural, conseqüència d'una situació legal i democràtica, vigent, perquè no l'hem renunciada i perquè aquell règim d'estatut que gaudírem, l'elaborà Espanya a la mida de la seva conveniència i prescindint de la voluntat dels catalans. En imposar-nos-el, cometé un acte de tirania, inacceptable.

Però avui, preocupats per la legalitat d'un règim d'imposició i la continuïtat dels càrrecs que és el concepte inseparable d'aquella, els nostres "ex", no donen gaire importància a aquestes "estridentes" de República Catalana.

Ens va sorprendre molt, llegir a "Free Catalonia", de juliol, (publicació destinada a divulgar, de cara a l'exterior, els nostres ideals de reivindicació nacional), això que traduïm de l'anglès: "Durant molts anys havia existit un regular moviment separatista amb el gran patriota Francesc Macià com el seu ardent paladí i líder. No obstant, amb l'adveniment de la República espanyola del 1931, els separatistes catalans, acceptàrem un compromís —però sols temporalment. Aquesta solució era una mena de Home Rule polític i administratiu. En conseqüència abans del triomf dels republicans espanyols, els catalans i els espanyols demòcrates, havien signat el Pacte de San Sebastián, pel qual els espanyols convenien en reconèixer els drets de Catalunya a l'auto-determinació. Va córrer-se un plebiscit a Catalunya i el 98% de la població va votar per la solució temporal d'una completa autonomia. Amb l'adveniment de la República Espanyola, el projectat estatut d'autono-

mia va tractarse a les Cortes i fou ampliament discutit així com considerablement reduït".

¿Per què —preguntem nosaltres— aquesta omisió del fet d'haverse proclamat la República Catalana i haver-ho fet abans que els espanyols la seva? ¿Per què no destacar que aquesta iniciativa presa per Catalunya, l'eximia de tot compromís anterior? ¿Per què no dir que, malgrat això, accedí Catalunya a respectar aquell compromís contractat i en conseqüència a redactar un Estatut que el govern d'Espanya es comprometia a portar com a ponència de govern? ¿Per què no dir també que Espanya va mancar a aquest compromís d'honor i ens obligà encara a córrer un plebiscit que no va respectar i passant per sobre de la voluntat popular ens imposà un règim que desconeixia la nostra personalitat nacional?

Totes aquestes coses s'han passat per alt. En canvi, el lector estranger pot creure que Catalunya va exercir el dret de l'auto-determinació i es va decidir per la República Espanyola, en un tracte que, com tot tracte, l'un proposa i l'altre accepta o no accepta, fins que arriba l'acord d'ambdues parts.

No. Catalunya no va exercir el dret de l'auto-determinació. Aquest era la República Catalana que havia proclamat disposada a integrar amb personalitat pròpia i a tractar de tu a tu, una Federació Ibèrica. No pas a ingressar dintre una República unitària espanyola.

¿Quantes coses ens estalviariem els catalans d'acceptar amb dignitat la única situació retrospectiva legal: la República Catalana!

Però mentre á nostre terror, sota el càstig moral i físic, l'esperit reacciona patriòticament i la unitat és una cosa espontània, a l'exili el polític segueix éssent polític i fa política egoista, exclussiva, partidarista, apoiant-se en els residus de partits fora de l'òrbita dels temps i de l'espai i que, sense vibració patriòtica, resulta encara més allunyada la memòria de la seva existència.

Ja poden parlar del recobrament de Catalunya, ja poden referir-se a les seves llibertats afegint-hi, per donar més énfasi a la paraula, totes les íntegres, absolutes i totals que vulguin. Perden el temps. El poble en aquestes circumstàncies greus, estima la integritat, el valor, l'abnegació, el sacrifici i la dignitat. ¿Quants poden exhibir

aquestes virtuts? Moral i materialment enllotats molts d'ells, encara estimen les trenta monedes amb que Judes va cobrar la seva traïció... i les cobren!

Ja poden parlar de federalismes i de fórmules i justificar-se en raons de tàctica i fonamentar la seva actuació en futures possibilitats internacionals. Poden parlar també de continuïtats i de legalitats. Poden fer tot el que vulguin però ho faran sempre tot mal fet mentre no estiguin d'acord amb la única legalitat: Catalunya, i la única realitat: Catalunya.

Aquest sentiment de la Pàtria irredempta i màrtir que tot just represa l'eufòria d'un viure normal han oblidat fàcilment, l'intueix el poble que crea els cabdills i erigeix els símbols i que, segurament, no els espera d'Amèrica, ri en forma de Mèsies ni d'apòstols.

El cas present de Catalunya no és de legalitat estatutària, ni de continuïtat orgànica, ni d'adhesió al règim constitucional espanyol del 31 (cadàver putrefacte que tots convenen que cal autopsiar, uns ara i altres després), ni d'especulacions polítiques. És simplement de dignitat nacional. Dignitat que prohibeix encadenar la nacionali-

tat a un Estat que no existeix més que simbòlicament a l'exili, que cohibeix el pacte amb ells a qualsevol hora que es produeixi, que reclama la inviolabilitat des drets nacionals, que obliga a aspirar a la més pura i íntegra de totes les Pàtries.

No podem oblidar aquelles paraules magnífiques del gran Maceo, braç de la guerra d'independència de Cuba, quan li preguntaven per què feia la guerra als espanyols: ¡Per vergonya! Home del poble, producte del poble, aquell gran mulato, intuïa el sentit popular de la dignitat nacional. ¡Tenia vergonya! Quan els pactistes del Zanjón signaren el Pacte que ell, entre altres, no va acceptar, digué: "que aquells havien perdut la vergonya".

¡Els polítics catalans a l'exili, han perdut la vergonya?

Aquella República Catalana del 14 d'abril, realitat de poques hores, és la realitat actual. És la posició que encaixa per aglutinar-nos a tots. Analitzeu-la. No n'hi ha cap altra de més legal, de més legítima, de més popular i és suficient com a bandera de tots els catalans per mantenir-nos dignes, amb vergonya!

NO PERDRE ELS TEMPS

Un cop passat el mur protector dels Pirineus, no crec que tots els catalans exiliats s'haguessin donat a la reflexió sobre els fets causants del desastre, ni crec tampoc que abundessin gaire els exàmens de consciència. Hi hagué qui s'arroncà d'espatlles amb aire fatalista; qui el submergí la torrentada de dolor i de misèria; qui s'atragegà posant ordre a les seves "previsions" econòmiques; qui redactava lletres i instàncies, atapaïdes de mèrits, amb la modesta intenció d'anar vivint del pressupost, i també va sortir qui emprengué la tasca altruista d'eixugar llàgrimes amb mocadors epistolars. Però foren ben pocs els que no interromperen la nostra lluita nacional, tot recollint el fruit de l'arbre secular de l'experiència.

Com que no tenim el tarannà de fer trencadissa sistemàtica, afirmem que aquell estat moral de la majoria el trobem bastant humà i comprensible després de la sotregada més forta que registra la història de Catalunya. Però... heus ací que han passat anys, i malgrat que molts exiliats —sobre tot fora de França— han pogut trobar la tranquil·litat personal suficient per a donar lloc a una reflexió, hom

continua, generalment, amb els mateixos sistemes mentals que es seguien durant aquells temps feliços d'un estatut per anar fent, i que continuaren en el curs de la nostra guerra, però de que donà relleu a tantes incapacitats.

Es, tanmateix, ben curiós el veure com hi ha qui es posa de cara a l'esdevenidor a punt de marxa, amb les maletes plenes de la roba bruta que va treure de Catalunya, sense prendre's ni la molèstia, almenys, de fer bugada. Inconsciència? Cinisme? Potser és una condició híbrida filla d'aquestes dues.

Tots els que coneixen —a l'exili són ben pocs— la realitat de Catalunya i el seu veritable pensament, saben prou bé que viuen als llims aquells que es pensen que exhibint títols antiquats arribarà un dia que, a la frontera, de la Pàtria, els faran una reverència, tot dient-los: passi, passi. Això si l'optimisme no va més enllà, amb somnis d'ares de triomf i de tàlems que apleguin devassalls de flors...

A Catalunya hi ha noms que són menyspreuats i d'altres que han caigut en la negror de l'oblit. Són ben comptats els que mantenen resplen-

dor. Així mateix s'esdevé amb les institucions. Els catalans que viuen a la Pàtria enyoren menys del que molts exiliats, es pensen i desitgen.

Hem arribat a un moment majornable en que els que es sentin patriotes han de rperendre el camí —això va pels que encara no ho han fet, s'entén— revisant curiosament el seu bagatge, alleugerint-lo i proveient-lo d'acord amb les noves concepcions polítiques que arreen a Catalunya, i que no són de bon tros les mateixes que tenien acceptació, amb més o menys entusiasme, abans del 19 de juliol. És en aquest sentit que cal enfocar les activitats a l'exili. D'altre manera, tot és perdre el temps i viure d'illusions.

L'esmerçar energies en un terreny eixore pot ésser una ocupació molt divertida, però no té res de patriòtica.

Els catalans escampats pel món, no han de tenir cap interès en voler representar la Catalunya oficial d'ahir, per molts lligams que tinguin amb les institucions que la caracteritzaven, sinó que s'han de convertir en el reflexe, davant de totes les nacions, de la Catalunya autèntica d'avui, rebel a la grapa feixista que sofreix, però també a tota opressió espanyola per atenuada que sigui.

JOSEP M. MURIA.

Indalecio Prieto Contra l'Economia Catalana

Del "Butlletí del Partit Socialista Català" Núm. 2 — Setembre del 1942.

Semblava lògic esperar que després de l'experiència soferta qualsevol pla que es tracés sobre l'ordenament futur d'Espanya havia d'ésser animat per un ample esperit renovador.

Ho semblava, però si hem de jutjar per les manifestacions recents que sobre aquest particular han fet els prohoms de la política republicana espanyola, poques esperances ens queden de que sigui així.

En realitat, més que davant d'un fet de desconeixement, ens trobem davant d'una resistència a acceptar l'única solució viable, i en aquest cas, no hi ha volta de full, totes les temptatives de persuasió resulten balderes.

Ha escrit E. Giménez Caballero—doctrinari màxim del franquisme—que quan Catalunya es redreça reclamant la seva sobirania, Espanya es troba davant d'un nou 1898, data en la qual l'imperi de Carles V perd les darreres possessions colonials. I allò que pel creador del neo-hispanisme representa la darrera desfeta que cal evitar a l'orgull espanyol, és l'obstacle que impossibilita als estadistes de l'Espanya liberal de menar la revolució espanyola fins a les seves darreres conseqüències.

Es el recel d'un desenllaç definitiu en el plet català allò que fa que, mentre els capdavanters de les democràcies es llancen a agosarades especulacions sobre un futur universal de més llibertat i millor benestar, els prohoms de la República Espanyola s'entestiu en revaloritzar les fórmules más caduques i desacreditades. Mentre hom parla de les venideres grans confederacions de pobles lliures ells s'atrinxerenen l'enunciat equívoc de la Constitució del 31 sobre la federabilitat de la República, o es declaren revisionistes de la mateixa Constitució a favor de la centralització absoluta!

I no és solament en l'aspecte polític que es nota aquest mal dissimulat afany de revisió.

La poca predisposició dels polítics espanyols envers la solució del problema català s'observa àdhuc quan to-

quen els temes que podríem considerar més allunyats de qualsevol mena de subjectivisme: els econòmics, per exemple.

Recentment n'hem tingut una nova prova.

En el mateix article en el qual Don Indalecio Prieto es declara anti-federal, el líder socialista propugna per una pregona transformació de l'economia espanyola. Res no hi tindriem a dir si sota aquests aparentment lloables propòsits Don Indalecio Prieto no amagués una ben premeditada interacció anticatalana. Com a bon socialista l'articulista coneix el valor determinant del fet econòmic. I en aquest punt concret la dialèctica li diu a favor de la seva tesi espanyolista que la millor manera de debilitar la força política de Catalunya és la de destruir la seva potencialitat econòmica.

La frase que ara escriu Prieto no és nova. A Espanya aquesta consigna ha estat des de temps immemorial el tema de la reacció anticatalana. La sola innovació actual consisteix en el fet que el mot d'ordre passa de les mans dels latifundistes a les d'un líder socialista.

La lluita entre els interessos agraris i industrials, com és sabut, no és exclusiva d'Espanya. Anglaterra, França i Alemanya, per exemple, a mesura que la revolució industrial transforma llur economia, han de veure sostenir en el propi sol una lluita semblant entre la indústria naixent i els vells privilegis de l'aristocràcia feudal.

Com se sap, Catalunya i Euscadi, dues de les nacionalitats oprimides per l'Estat espanyol, són les entitats de més relleu econòmic en el concert total. Ambdues són famosos per llur notable força comercial i industrial. La pugna històrica entre el feudalisme i la burgesia a la Península, doncs, ha estat agreujada pel fet que les dues forces antagoniques estaven radicades en nacionalitats distintes i en oberta oposició.

Es aquesta coincidència, malaurada

ment poc coneguda, la que crea situacions tan curioses com la que començem avui i que, sense aquesta explicació, queda tan singularment estranya: un dirigent socialista, partidari d'un estat fort, centralista, encarregat d'eliminar del seu clos els únics vestigis de civilització industrial que conté.

Fins fa poc, havia estat Franco el campió d'aquesta política, i, en el **caudillo** de la reacció espanyola, això quedava justificat. Franco, com Petain a França, representa les velles andròmines socials, —retornades al poder gràcies a un moment d'excepció—que reviu somnis arcaics: eliminar el tercer Estat, reconstruir el país sobre principis agrícoles i restaurar el sistema corporatiu i les antigues gerarquies socials.

Mai no ens hauríem endinsat en un tema tan anacrònic si no hagués estat un socialista el que l'agués plantejat de nou. La pròpia burgesia catalana, en el seu temps, havia aportat sobre aquest tema arguments definitius des del punt de vista progressiu.

Prieto parla d'indústries exòtiques i anti-econòmiques, referint-se al cas concret de Catalunya i Euscadi. Que és tan com dir nascudes del favor.

Cap socialista pot admetre la intervenció de factors incidentals, casuals, en la formació econòmica d'un poble. Ni cap marxista pot negar que el capitalisme representa una fase de civilització superior en relació a qualsevol sistema de producció agrària. Només—com en el cas que ens ocupa—una falsa concepció patriòtica pot explicar l'adopció d'una posició tan reaccionària.

No és pas, per casualitat que Catalunya reneix econòmicament sota Felip V —l'enemic suprem dels seus Furs— ni és per atzar que el seu comerç pren ampla volada sota Carles III, quan s'inicia la rectificació oproviosa que la tenia exclosa de la intervenció a les Índies. El determinisme que fa de Catalunya un país industrial és ben patent a través de la seva història. Des del segle XI que s'

inicia la seva expansió marítima, fins als nostres dies, qualsevol observador mitjà sabrà dilucidar-ne les causes.

Tampoc és gaire afortunat Don Indalecio Prieto en la interpretació dels principis econòmics que resten suggerits en la denominada **Carta de l'Atlàntic**, en l'autoritat de la qual pretén recolzar les seves reformes.

El concepte emés en l'esmentat document, segons el qual es preconitza per un "sistema general que permeti a tots els països un accés a les fonts de matèries primes que llurs respectives economies requereixin", no ha de provocar les profundes modificacions en l'economia catalana que el polític tantes vegades referit estima. Nosaltres creiem, en tot cas, que seran d'una índole ben distinta.

Tal com adverteix un home, Henry Wallace, dels més ben situats per a permetre's especulacions futuristes, després de la guerra actual s'hauran acabat les nacions que fins ara tenien la potestat divina d'explotar a les altres. "Les nacions majors —diu— tindran el privilegi d'ajudar a les més joves a iniciar la seva industrialització (el subrallat es nostre) i tota mena d'imperialisme econòmic i militar ha d'acabar-se".

La conclusió lògica, doncs, és que és Espanya la que ha de lluitar contra els propis vestigis feudals per a aconseguir la seva etapa industrial i no pas Catalunya la que ha de retornar a l'estat de coses anterior a la seva revolució agrària (segle XV), un altre factor, dit sigui de pas, del seu progrés econòmic.

La vella polèmica entre l'agrariisme espanyol i la indústria catalana no pot ressucitarse. I molt menys pot fer-ho un socialista per obscures que siguin les seves intencions. Tant el liberalisme econòmic com les teories de l'economia nacional queden molt lluny de les inquietuds de la nostra època.

El socialisme català al qual pertanyem —l'autòcton, no el domesticat— defensant el dret del seu poble a l'autodeterminació sense limitacions i recollint el llegat de la seva civilització industrial —base de l'establiment d'un sistema més equitatiu— es considera l'interpret veritable del que, en termes interns, havem coincidit en denominar-ne la **línia justa**.

ESTAT CATALÀ

Fraternalment saludem l'aparició, a Mèxic, del BUTLLETÍ D'ESTAT CATALÀ. Del seu primer número, corresponent a Setembre d'enguany, reproduïm l'editorial.

EL NOSTRE PENSAMENT.

ACTUALMENT, a Catalunya, el separatisme, com a única solució possible, té una assistència d'opinió no assolida abans de Franco i de la Falange. Sentiment i convenciment. Hom és separatista perquè hom sent intensament la catalanitat i perquè les experiències viscudes han convençut que són exhaurides totes les fórmules possibles de convivència —no parlem ja de concòrdia— amb els espanyols, tant si són de dreta, de centre o d'esquerra. Els darrers episodis de la deslleialtat de la república espanyola envers Catalunya, entrecant amb els de l'actual etapa d'ocupació franquista, han estat els actes definitius per a convèncer el poble català molt més que no podien aconseguir llargs anys de reeixides propagandes dels doctrinaris nacionalistes.

Actualment, a Catalunya, no existeixen els partits ni ningú que els enyori; el seu record, més que entusiasme, desvetlla malediccions. Del conjunt ingloriós que durant vuit anys exercí l'hegemonia política malbaratant el patrimoni nacional que li havia estat confiat, no en resten ni les cendres, i han estat debades les temptatives que desde França, i aprofitant l'emoció produïda per l'afusellament de Lluís Companys, han realitzat els polítics interessats a trobar-ne el caliu.

Actualment, a Catalunya, l'únic ideal que dóna coratge i que encara l'ança els homes als perills de la lluita en la clandestinitat, és el de la independència, clar, definit i concret. Per això el separatisme ha deixat d'ésser l'opinió d'un sector per a esdevenir un veritable moviment nacional que aplega les activitats de tots, organitzant-les en una força eficient i apta per obtenir la llibertat anhelada quan els esdeveniments, que hom albira i espera, assenyalin que ha arribat l'hora de les realitzacions.

Actualment, a Catalunya, existeix un autèntic Consell Nacional, els components del qual no són el fruit de cap fórmula d'equilibri polític ni tampoc d'un automenament esporàdic, sinó que han estat elevats a aquest lloc d'honor, de perill i de responsabilitat, per les seves aptituds personals palesades en una constant emulació en la capacitat, en el sacrifici i en el risc. En aquest moment heroic s'arriba amb més facilitat davant el piquet d'execució que no pas a les poltrones ministerials, però, sense cap mena de dubte, es serveix millor la Pàtria.

Estat Català, en divulgar aquest esquema de la situació real a casa nostra i en remarcar el seu contrast amb el clima artificial de l'exili, compleix el deure patriòtic de fer una apel·lació a les consciències de tots els catalans exiliats que, sense ésser mesells ni botiflers, encara es deixen enterbolir pels confusionsismes interessats que destil·len els qui s'aferran desesperadament a unes representacions caducades, i defensen a ultrança la diguem-ne legalitat estatutària perquè teneu el pressentiment que és l'única possibilitat que els resta de mantenir avantatges personals.

De fora estant, solament podrem ésser útils als patriotes que a Catalunya fan ofrena de llurs vides si reeixim a organitzar-nos sota unes directrius paral·leles a les seves i obtenim, a més de l'ajut econòmic que demanen, l'ajut diplomàtic actiu i la valorització de la posició separatista per part dels Estats que influiran, en temps venidors, l'estructuració política mundial.

Catalunya pot perdonar febleses i errors passats, però, en aquests moments transcendents que l'apropen a una determinació de la seva vida nacional, el que no podrà perdonar mai i judicà amb tota duresa, són els mancaments per egoisme i les desercions.

QUE ES CATALUNYA I QUI ES CATALUNYA

Què és Catalunya? Catalunya és una Nació. És una nació natural amb totes les característiques. Històricament i geogràfica, tothom convé en reconèixer que els catalans pertanyem a la nació catalana. Catalunya mai no ha perdut les seves característiques nacionals. Malgrat l'opressió que damunt d'ella exerceix, fa un grapat d'anys, un poble que en tota la seva actuació política demostra ésser inferior a Catalunya, aquesta, des de que es sentí sotmesa per la força al domini castellà, demostrà, amb la seva continua protesta, que no podia conformar-se a ésser esclava d'altra nació o estat. S'ha tractat sempre pels dominadors i pels que traint el seu poble s'han presat a fer-los-hi el joc, de fer desaparèixer la nació catalana, de fer veure que Catalunya era una "región" o "las cuatro provincias catalanas". Si bé és veritat que elles tasques d'envolupades en aquest sentit per l'opressor amb la cooperació de nascuts a Catalunya, que no podem considerar-los catalans, al nostre entendre, arribaren a emportar-se'n una bona part de l'actuació catalana cap a l'indret que convingués a aquells, és molta veritat també que la veu de Catalunya, sostinguda per molts dels seus preclars fills, sorgí sempre vigorosa i potent d'entre la cridòria dels que per "dotze sous" venien a Catalunya, fent saber al món que l'ànima de Catalunya no havia past mort i que pertant la Nació Catalana encara existia i lluitava pels seu total alliberament.

Són a munts les demostracions, les manifestacions i les actuacions dels veraders patriotes catalans en el sentit esmentat que van des del renaixement literari, plasmat en els Jocs Florals, i el renaixement polític que comença en la constitució d'"Estat Català" i passa per les Bases de Manresa, fins a plasmar-se en la proclamació de la República Catalana pel malhaurat Francès Macià. Ha sigut tanta la braó amb que els patriotes catalans han sostingut i demandat el dret de Catalunya a ésser reconeguda en les

seves característiques i drets de Nació que fins'els que breguen, desesperadament, per a que sigui junyida i opresa per l'estat espanyol, desorientats per l'embranchida del moviment alliberador de Catalunya, no els hi ha quedat altre remei que reconèixer-la com a tal nació i tenir que declarar-ho públicament. Per això sentim com els anomenats "líders", dirigents diem nosaltres, de partits i grups que fan el joc als opressors, ens diuen: "Catalunya és una nació oprimida" i "el destí de Catalunya és ésser nació o no ésser res". Quedem, doncs, en que per tots els que es diuen i actuen com a catalans i representants de partits compostos per fills de Catalunya, Catalunya ES una NACIO.

Qui és Catalunya? Catalunya és el poble català. Sí, el poble català, però no els catalans que actuen contra els drets del poble català. Catalunya és el poble que lluita per la seva alliberació. Per dissort de Catalunya, els seus fills, en lloc d'ésser guiats pels camins de la llibertat i de la dignitat pels homes que han actuat de dirigents dels diferents sectors de la vida política de nostre poble, han estat arrossegats pels de la humiliació i la servitud. L'opressor obtingué èxit en trobar a Catalunya homes que a la faiso del Comte de Santa Coloma, es prestessin a servir-lo portant a l'honorat poble de Catalunya als seus peus. Catalunya és el poble català que pensa i sent com acatalà. És per tant Catalunya la pàtria dels catalans, la única pàtria que poden tenir els catalans. Perquè els que consideren a Catalunya com la "patria chica" i a Espanya com la "patria grande", no poden ni deuen considerar-se catalans.

Definit doncs que Catalunya és una nació i que els components d'aquesta nació són els catalans, creiem que ningú que no consideri a Catalunya com a tal pot atribuir-se el parlar en nom

de Catalunya i voler obtenir autoritat per a representar-la.

Ens trobem en un moment definitiu de la vida de Catalunya. O bé Catalunya ressurgeix del conflicte que abraça el món amb els seus drets de poble a governar-se lliurement, o bé s'enfonsa per sempre més en l'esclavatge més humiliant que la faci desaparèixer com a tal.

Els únics que poden reclamar la representació de Catalunya en els moments actuals són els fills d'ella que es disposin a defensar els drets de Catalunya a viure com a nació reconeguda per totes les altres que formen el concert universal. Que no se'ns vingui a dir pels senyors que obtingueren càrrecs representatius a l'escalf de l'Estatut i al servei de la República espanyola, que ells són els qui poden parlar en nom de Catalunya i traçar les directius del nostre poble en l'esdevenidor.

Els sabran com obtingueren els càrrecs de diputats al Parlament de Catalunya i a les Corts de l'estat espanyol. Nosaltres, sense volguer-ne esbrinar els mitjans de que es valgueren, els hi diem, ¿creieu que aquests càrrecs els obtingueren amb caràcter vitalici? ¿sabeu si vosaltres obtindríeu novament la confiança dels catalans, si acudíssiu, avui, en demanda d'ella? ¿sabeu si el poble català està conforme amb la vostra actuació d'abans la guerra, durant aquesta i després d'aquesta?

Nosaltres tenim la plena convicció que cap dels que volen erigir-se en directores del poble català per a fer-lo rutllar fermat al domini de Castella, mereixeria avui la confiança del mateix poble.

Els aconeteixements que han succeït a Catalunya, el munt de crims i assassinats perpetrats per l'allau invasora que pretén acabar amb els catalans; els aconeteixements esdevinguts en el món d'engà que esclatà el conflicte armat, esdevingut mundial, han fet

que els pobles, tots, propugnin per la seva total alliberació. Per tant l'aspecte de l'anomenat "problema de Catalunya" pren un caire que ha d'ésser definitiu.

Catalunya no pot de cap de les maneres seguir sotmesa, i ha de fer prevaler els seus drets a conquerir una plena independència. El cas dels catalans d'ara, és el cas d'aquell Romon que ens pinta en el seu patriòtic "Mestre Olaguer", el gran patriota Angel Guimerà. Es hora de maleir amb l'expressió dura del gran poeta Mossén Cinto en referir-se al traïdor de Catalunya: "Comte de Santa Coloma, malviatge qui et parí". Es dones, hora de definir, de desllindar els camps. No pot haver-hi a Catalunya més que catalans. Anem tots de cara a l'esdevenidor, amb coratge, amb fermesa, amb dignitat, a defensar la plena llibertat de Catalunya.

Que es deixin, dones, de dir que són els representants de Catalunya tots aquests senyors que encara es creuen que la investidura de diputat és eterna i que com a tals, volen que el poble català segueixi la seva política espanyolista que l'humilia i el ferma al jou de l'esclavatge. Nosaltres som una Nació i hem de constituir el nostre Estat. Que enlairin la bandera de l'alliberació de la terra els homes que estiguin disposats a lluitar per una Catalunya lliure i sobirana dels seus destins i portin el nom de Catalunya ben enlaire, per arreu del món. Catalunya, en la veritable representació que ostentin els catalans que tenen la dignitat d'actuar com a tals, no pot refusar l'ajut de cap català. Fem dones la unió de tots els catalans, la unió sagrada que ha de fer valer davant del món els drets del poble català a viure com a poble lliure. I dintre d'aquesta unió hi han de cabre tots els fills de Catalunya, pensin com pensin en materia política, religiosa i social. Que vinguin tots els que es considerin ciutadans de Catalunya. Que abandonin aquests senyors diputats les investidures que ja no els pertanyen, que es deixin de vanitats personals que en res poden beneficiar-los davant l'actitut present del poble català; que tots els que es considerin "personalitats" que deixin a un recó

les seves pretensions. Catalunya te les portes obertes per a tots els dignes fills d'ella. Depasant pretensions podrem formar el Govern de Catalunya a l'exili, en el qual deuen d'ésser-hi representats tots els estaments i els pensaments.

Es hora d'actuar. No es pot perdre més temps. Actuem doncs de pressa els que freturem per la independència del nostre poble i deixem enrera els

que vulguin ésser considerats com a traïdors a la terra que els veié néixer perquè vulguin ajudar a reviure encara l'explotació de Catalunya pels castellans.

Catalunya és una nació i Catalunya és el poble català. El poble català vol ésser lliure i "poble que neix per ésser lliure si no l'hi donen s'ho pren".

PATRICI LLIURE.

INFORMACIO DEL GROU

LA CASTANYADA.—La nit del 31 d'Octubre, va celebrar-se a nostra entitat, la tradicional Castanyada. Com cada any, hi van concórrer en gran nombre els socis i llurs famílies, éssent molt a prop de tres-centes persones. A l'espaiós saló central, magníficament decorat, havien estat colocades

pectacle, "El Fakir Paris" que fou molt celebrat.

Acabada la presentació d'aquests entreteniments i ocupant cadascú el seu lloc a la taula, va fer ús de la paraula el nostre Conseller en Cap, S. Carbonell i Puig, per a referir-se a la tradició d'aquesta diada, a la seva celebració entre nosaltres i al que representa la tradició en la perdurabilitat de l'esperit nacional. Va referir-se a la situació present dels catalans i a la responsabilitat que tenim contreta aquells que, com nosaltres, en països lliures, podem parlar i obrar lliurement i com devem de fer-ho en profit de la Pàtria, sense egoïsmes, sense passions, amb grandesa de cor i amplitud d'ambicions, conscient cada ú del seu deure, per a compensar els sofriments dels que, a casa nostra, pateixen directament l'opressió, però treballen i esperen un demà lluminós per Catalunya, en l'adveniment del qual, nosaltres, hem de cooperar-hi amb els millor de tots els nostres esforços.

Acabat el seu eloqüent parlament, van començar de servir les taules. Entre el xerricar amb els porrons i mancats de les castanyes autèntiques, es llegien les "castanyes recitades" amb les quals, les petites coses de la convivència diària en nostra entitat, les aficions i els gustos de cada ú de nosaltres, prenen relleu satiritzades en els versos de redolí, amb els quals, alguns, ja s'han tornat mestres.

De matinada va acabar-se la celebració d'aquesta diada, doblement tradicional pels catalans del Grop.

Castanyada

llargues taules, disposades en forma de V i oferint un conjunt esplèndid.

L'acte va començar a les nou en punt del vespre. La primera part estigué a càrrec dels diferents elements del Quadre Escènic quins interpretaren diverses situacions còmiques i amb les quals els concurrents hi disfrutaren de debó. Un èxit sense discussió, l'obtingueren els companys Alfred Peirats i Jordi Paris, aquest darrer iniciant, en aquesta ocasió, les seves activitats artístiques, amb la presentació de l'es-

CONFUSIONISME A DOJO

Un nacionalista base acaba de declarar, en una revista cubana, que "los nacionalistas vascos son tan españoles como el que más". Hi ha catalans que també ho diuen i aquests i fins els ideològicament renegats, s'atreveixen a afirmar "que són més catalans que ningú".

Aquesta fauna abunda en les "Comunitats amfibies", en els partits clasistes internacionalistes i també ¡Oh paradoxa! entre catalans ficats en partits nacionals espanyols.

Es creuen que, perquè ics pensen que saben nadar i guardar la roba... bruta, són més "peixots" que els peixos.

Es el mateix que un crane, un pingüí o una foca pretengués ésser peix pel sol fet de que sap nadar i... "emboscar-se" dintre l'aigua!

CLAREDAT

La "fauna" esmentada i fins nacionalistes que no saben el significat real del mot "nacionalisme", s'esgarriren quan fereix les seves oïdes el mot "separatisme" quin significat també desconeixen.

I com que els "lliberticides" rebreguen massa el mot "nacionalisme" i amb ell hi fan masses 'elucubracions', per evitar això i l'esgarriament que causa la paraula "separatisme", proposem a entitats, institucions, agrupacions i persones separatistes, no usar més aquests dos mots i emprar únicament i exclusiva: INDEPENDENTISME i INDEPENDENTISTA.

Així no hi haurà confusions i desllindarà els camps entre els "lliberticides" i els llibertadors de Catalunya. I...! Claredat absoluta!

COROLARI

S'imposa doncs la tàctica de combatre insistentment a tot aquell que no sigui INDEPENDENTISTA, és a dir, a tots els espanyolitzants, siguin legalistes, continuistes o "estatutistes".

Són masses les cruels i sagnants experiències soferts pel poble català i són "massa grans" i massa malvats aquests espanyolitzants per a aplicar-los-hi la tàctica de fer prosselitisme per mitjà del convenciment.

Cal avergonyir-los amb el desllindament dels dos camps esmentats.

Potser així, si n'hi ha que encara te-

SACSEJANT

★

nen arreconat un petit stock de vergonya i dignitat, es decantin pel camp que la Pàtria els hi mana.

I consti que no s'ha de fer per odi, sinó per pietat, perquè no podem permetre que hi hagi qui s'entesti en ésser esclau voluntàriament.

EPILEG

Tenim, doncs, si fem una classificació quelcom simplista i objectiva, tres menes de catalans:

els espanyolistes a qui els hi plau estar emmanillats i engrillonats dintre una cella de la presó de l'estat espanyol.

els legalistes, continuistes i "estatutistes" que en tenen prou amb que els deixin "campar lliurement" emmanillats dintre el clos del pati de la presó;

i els INDEPENDENTISTES que volen enrunar aquesta presó i viure lliurement la seva pròpia vida i sense cap mena de "llibertat condicional".

On és el lloc de tot ciutadà que es senti home, que no tingui sang d'esclau?

MERCES PELS BONS DESITJOS

AAC. (Agrupació Amics de Catalunya) en el seu Butlletí núm. 9 i amb motiu de l'estada del President Aguirre a Mèxic, desitja que aquesta estada tingui resultats positius per a la conquesta de la República i per al recobrament de les llibertats estatutàries d'Eúzkadi i Catalunya.

Com que pel nom de la publicació, lògicament s'ha de deduir que els que l'editen no són catalans, nosaltres havem d'agrair aquests "bons" desitjos, encara que no sigui el que volem.

Però si són nascuts a Catalunya... "¡solos vayan!" i que bon profit els faci romandre en el camp dels "lliberticides" a què havem fet referència en un precedent sacseig.

MASSA BON COR!

Els polítics espanyols quan es trae-

ta de Bascònia i de Catalunya, sempre ensenyen l'orella.

Ara mateix en Prieto, en un article seu a "Excelsior" de Mèxic, ve a dir que Bascònia i Catalunya, per les seves indústries, que ell en diu exòtiques, es moririen de fam si fossim aquests països independents.

I és clar, ens estimen massa i no poden permetre-ho. I no ens deixen fer la prova. I nosaltres, tossuts en voler-la fer.

Tenen massa "bon cor"... i el fetge ¡negre!

RECOBRAMENTITIS

Aquesta malaltia ha pres a quasi tots els "legalistes" i de manera més aguda als ex-representatius. ¿Per qué?

La veritat, no ho sabem ben bé. Però com que "recobrament" sembla que vol dir "tornar a cobrar" o "cobrar dues vegades", si és així s'explica que siguin els ex-representatius i els "enxufistes" els més afectats pel microbi del "recobrament".

Ara, com que aquests senyors no feran tan bé, tenen tanta bona fama i han "passat qui sap els treballs" (sic), quan tornin a Catalunya amb la "recobramentitis", el poble català els rebrà tan bé i tan efusivament, que no hi haurà prous mans per agafar-los pel ganyot, ni prous peus per a f...ls a puntades de peu de cap a mar. Amén.

ANEM A PAMS!!

Les UNITATS estan a dojo. N'hi ha de tots els colors i a gust de tothom. Però, quina és la bona? La ben catalana, ¿oi que sí?

—I ¿quina és la ben catalana

—La que propugnen els catalans amb catalanitat a base de l'ideal independentista. Les altres, la dels catalans que es considieren espanyols nascuts a Catalunya i la dels "idems" que la propugnen a base de l'ideal (?) legalista-continuista, no són més que unitats espanyoles.

—Es ben clar, doncs, a quina UNITAT tenen el deure d'ingressar els ben catalans.

MERCES, PERE FOIX!

Vostres paraules a "Catalunya" de

Buenos Aires, dedicades a justificar la nostra intransigència són d'agrair perquè, malhauradament, encara hi han masses catalans porucs o eclèctics que s'espanten de la seva pròpia ombra i que no saben o no volen interpretar el valor i integritat patriòtica que representa la "santa intransigència".

La nostra intransigència no és caríssima, ni molt menys mania de fer trencadissa i soroll sistemàticament. Neix del fet de que som, irreductible

ment, conseqüents amb la nostra pròpia ideologia independentista

I, naturalment, no podem acceptar mai que ens donguin gat per llebre, per més salses i "rellens" amb que tractoin d'adobar aquest "gat" federalista, "estatutista" o federalista de "set vides" i que, mort i tot, vulgui suscitar per a tornar nos a esgarrapar per vuitena vegada.

Intransigents, sí, per a defensar la puresa de l'ideal independentista. Cridaners, sí, però no energumens i

amb ganes de "fer trencadissa" sempre que tractin de mistificar-lo.

Tinguerem èxit una vegada. La veu dels intransigents independentistes i el seu moral i material, feren possible la vinguda de Macià a les Amèriques, que tingué com a conseqüència la República Catalana del 14 d'abril.

¿Per què la "santa intransigència" no ha de tornar a tenir èxit ara que les circumstàncies són més oportunes i favorables que l'altra vegada?

RECALLS POLITICS

Manifest de la UNIO CATALANISTA. Any 1933.

...Aquest Estatut que les Corts de Catalunya venen de votar per a Catalunya, des del punt de vista històric perpetua l'afront fet pel primer rei Borbó als catalans. L'any 1714 fou el rei espanyol qui dominà Catalunya i que li imposà la llei que li plagué; avui, l'Estat espanyol fa el mateix: imposa a Catalunya la llei que li plau, encara que la bategi amb el nom d'Estatut, i continua reservant-se totes les facultats que li semblen bé per a assegurar-s'hi el predomini.

Des del punt de vista jurídic, és contra dret i contra llei. És contra dret perquè és la negació del dret dels catalans a governar-se per sí mateixos; és contra dret també, perquè prescindeix del plebiscit, i té per finalitat sobreposar la voluntat espanyola sobre la voluntat catalana que el poble de Catalunya manifestà en la votació del plebiscit. És contra llei, car el plebiscit fou legal, i perquè els acords de les Corts espanyoles que el contradueixen són contra els decrets de la Generalitat de Catalunya i del Govern de la República espanyola que els legalitzaren.

Els articles d'aquest Estatut són redactats per anar imposant la Constitució espanyola a Catalunya, és a dir, per a negar l'Estat Català i la sobirania del nostre territori.

Des del punt de mira econòmic, és un expedient per a seguir cobrant tributs a Catalunya, i per a portar a les caixes de la Hisenda espanyola tres quartes parts del que paguem els catalans.

Ens deixa just çò que costen els serveis que, en endavant, haurem de pagar; i gràcies als articles d'aquest Estatut, Catalunya seguirà pagant, com abans, per a mantenir el Govern i els serveis espanyols.

Aquest Estatut, ha servit per aconseguir que els diputats catalans es convertissin en diputats espanyols i votessin contra la voluntat expressada de llurs electors. És un Estatut fet per a les conveniències de l'Estat espanyol fins a costes de la vida de l'Estat Català; i els diputats elegits pels catalans, h'han consentit àdhuc sabent que en fer-ho trepitjaven la voluntat de Catalunya expressada en el plebiscit.

Per això la "Unió Catalanista" opinava:

Primer: Que aquest Estatut espanyolista no resol la qüestió catalana; és una temptativa nova de l'Estat espanyol per a ofegar-la; però els drets de Catalunya romanen fermes, vius i forts com abans.

i Segon: Que els catalans ens hem de servir, no a profit de les conveniències espanyoles, sinó de les catalanes; i hem d'utilitzar tots els mitjans possibles per a arribar, com més aviat millor, a la total alliberació de la servitud que ens imposà la monarquia borbònica i que l'actual Estat espanyol continua.

EL PARTIT SOCIALISTA CATALA, DIU:

El ciutadà Irla, que un dia fou elegit substitut del President Companys, diuen que ara reivindica el lloc de dirigent màxim de la política catalana. Si escoltant el clam de la immensa majoria dels catalans lliures i fent-se intèrpret de la voluntat dels catalans que no poden parlar, es suma al moviment alliberador de la Pàtria, benvingut sigui. Si, al contrari, vol reivindicar el càrrec de representant de l'Estat espanyol a Catalunya i per tant pretén frenar o posar sordina a l'acció internacional que es ve realitzant per mitjà del Consell de Londres, trobarà enfront d'aquesta posició reaccionària i minimalista la ferma voluntat de tots els catalans que no estem disposats a tornar a viure

somesos al règim políic que representava la Constitució republicana espanyola del 31 i l'Estatut atorgat a Catalunya l'any 32.

¡Ben dit! Però ja fa massa temps que dura un forcejar fastigós dels polítics catalans rabiosament legalistes, simplement legalistes i legalistes a mitges, que cal acabar. Actuem d'acord els independentistes, unim-nos els independentistes i veurem molt aviat concretada la unitat dels catalans que, amb contemplacions i transigències, no es concretarà mai.

Que hi quedin al marge, ben definits, tots aquells "homes de set mesos" de que parlava Martí, partidaris de totes les legalitats menys aquesta: CATALUNYA.